

[Justitsministeren]

Der blev sagt meget ukorrekt af fru Pia Kjærsgaard, bl.a. den indledende bemærkning om, at fremskridtspartiet er det eneste parti her i salen, der har en god samvittighed. Hvis det var tilfældet, så det dårligt ud her i landet, og sådan forholder det sig selvfølgelig heller ikke. Men det er korrekt, at antallet af udlændinge, der søger asyl i Danmark, har været meget kraftigt stigende i årets løb, således at det nu må forventes, at det samlede antal asylansøgere, der i 1983 var 332 og i 1984 4.312, i år vil blive af størrelsesordenen 9.000-10.000.

Vi har her i landet en lang – og jeg vil tilføje god – tradition for en åben og liberal holdning i flygtningespørgsmålet, en holdning, der er kommet til udtryk gang på gang i årenes løb, bl.a. da Danmark i 1952 som det første land ratificerede flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Denne holdning er blevet fulgt op og udbygget siden, bl.a. ved at udlændingelovens regler om asyl er baseret på flygtningekonventionens definition af flygtningebegrebet.

Det er efter min mening et grundlæggende princip, at de flygtninge, der er omfattet af flygtningekonventionen, bør ydes asyl her i landet, hvis de henvender sig her eller ved vore grænser. Dem må vi ikke afvise, og der er efter min mening god grund til også at yde andre, nemlig dem, der af lignende tungtvejende grunde som anført i konventionen ikke kan vende tilbage til deres hjemland, asyl her i landet. Det forslag til udlændingelov, som regeringen fremsatte i sin tid, indeholdt en regel herom, og det gør den nugældende udlændingelov også, om end i en mere vidtrækkende udformning.

Vi har efter min opfattelse en liberal flygtningelovgivning, og det skal vi også have. Derimod skal vi ikke modtage personer som flygtninge, der reelt søger her til landet uden at være udsat for forfølgelse. Administrationen af flygtningelovgivningen kan derfor være vanskelig, navnlig når der opstår et betydeligt pres af asylansøgere som det, vi har oplevet, og når nogle af asylansøgerne reelt søger her til landet af økonomiske grunde. Vi må sikre, at de procedureregler, som loven indeholder, kan håndtere et problem af den størrelsesorden, som har vist sig. Det gør reglerne efter min mening ikke, selv om folketinget i meget høj grad har været villig til at

stille de nødvendige økonomiske midler til rådighed.

Dette forhold har navnlig ført til en lang ventetid for mange asylansøgere, en ventetid, hvori de pågældende naturligvis går rundt i en tilstand af usikkerhed og nervøsitet. Men ventetiden har endvidere den virkning, at asylansøgere i mange tilfælde, skønt de ikke, da de forlod hjemlandet, var i myndighedernes søgelys, løber en risiko ved tilbagevenden alene på grund af den mistanke, som det lange fravær kan vække hos hjemlandets myndigheder. Selv om de pågældende i sådanne tilfælde får asyl her i landet, er det naturligvis helt uacceptabelt, at ventetiden i sig selv skal føre til, at folk gøres til flygtninge.

Endelig har ventetiden for asylansøgere den virkning, at den danske flygtningelovgivning kommer til at fremtræde endnu mere liberal, end den er, og navnlig væsentlig mere liberal end i andre europæiske og nordiske lande. I ventetiden har asylansøgerne jo lov til at opholde sig her i landet, og man kan forestille sig, hvor let det må være for suspekter mellemmand, der sælger asylansøgerrejser her til landet, at overbevise andre om, at man nærmest uden videre kan få asyl her.

Der er under den eksisterende udlændingelov iværksat en betydelig indsats for at nedbringe ventetiden og komme ud af den helt uacceptable situation. Sagsbehandlingskapaciteten er blevet voldsomt forøget i direktoratet for udlændinge, samtidig med at sagsgangen er rationaliseret mest muligt. Der er gjort en formidabel stor indsats af Røde Kors. Der er opnået betydelige resultater hermed. Samtidig har jeg bl.a. på baggrund af en henvendelse fra flygtningenævnets formandskab iværksat en meget væsentlig udvidelse af nævnet med henblik på at øge kapaciteten. Der er imidlertid, som formandskabet også påpegede, grænser for, hvor meget der med et stadig stigende antal asylansøgere kan opnås, uden at udlændingeloven ændres, det gælder navnlig procedurereglerne om klage og om nævnsbehandlingen.

Der er internationalt bred anerkendelse af, at mangelfuldt samarbejde og uensartet lovgivning og praksis på flygtningeområdet kan medvirke til, at asylansøgere i stort tal foretrækker at søge til ét land fremfor andre. Det internationale samarbejde på dette felt søges derfor løbende udbygget, og Danmark delta-